

til ikke at give dets Omraade en saadan Begrænsning, nemlig den, at der — forskelligt fra hvad Tilfældet er med de særlige Regler, som den engelske Ret opstiller for cheques i Mod sætning til andre Veksler — imellem de Realer, der ere bragte i Forslag i Udfastet, overhovedet ikke er nogen, som ikke efter sin Vætskaffenhed lader sig anvende ogsaa paa Anvisninger, der trækkes paa andre end Banker eller ligestillede. Som vi nedenfor skulle komme tilbage til, er der i Udfastet navnlig ikke optaget Bestemmelser svarende til den engelske Retts Regler om crossing af Checks, — hvilke Regler noget nær ere de vigtigste af de særlige Regler, som den engelske Veksellov indeholder angaaende cheques. En anden Ting er, at Forholdets egen Vætskaffenhed medfører, at Anvisninger paa saadanne Bøengeinstituter eller Forretningsdribende, til hvis Forretning det hører til enhver Tid at have saa store Bøengebeholdninger disponible, at de paa Stedet kunne honorere deres Runders Anvisninger, altid maa komme til at udgøre den aldeles overvejende Masse af det Antal Sigtanvisninger, der udgives, og ville være dem, hvortil den væsentligste praktiske Interesse knytter sig. Det ligger bl. a. i Sagens Natur, at det overhovedet kun er dette Slags Anvisninger, der regelmæssigt ville blive modtagne som Betalingsmiddel Mand og Mand imellem.

Hvad dernæst angaar den ovenfor omtalte Formforskrift, der er opstillet i den sjeftiste Lov og i det tyfte Udfast, at en Check i sin Tekst maa være betegnet som saadan, saa synes Tanken hermed — at dømme efter dette Udfasts Motiver — nærmest at være den, at man vil holde Folk Udgang aaben til at udstede Anvisninger, hvis Virkninger blive at bestemme ikke efter Checkreglerne, og heller ikke efter Vekslerreglerne, men derimod efter de Regler, som i det paagældende Lands Lovgivning ere givne om andre Anvisninger. Hvad enten nu en saadan Forskrift maatte være eller ikke være hensigtsmæssig i de Lande, i hvilke den saaledes dels allerede gælder dels har være foreslaaet, skønnes det ikke bedre, end at den kun daarligt vilde være paa sin Plads i vor Lovgivning.

I dansk Ret staar Sagen for Tiden saaledes: Efter vor Veksellov — ligesom efter tyft og sjeftist Ret — skal en Anvisning for at falde ind under Vekslerreglerne indeholde Benævnelser „Veksler“ (eller en ækvivalent Betegnelse). Om Anvisninger, der ikke falde sig selv Veksler, eksisterer i det hele ikke skrevne Regler. Hvilke Retsvirkninger der begrundes ved Udstedelse og Endossement af saadanne Anvisninger, er derfor i mange Henseender underkastet Tvivl og Genstand for Uenighed. Det er vistnok almindeligt antaget, at Overgivelse af en Anvisning, som den, der giver den fra sig, har udstedt eller endosseret til Modtageren, regelmæssigt maa blive at behandle som involverende et Løfte til denne om, at Anvisningen skal blive betalt. I den senere Tid er den Opfattelse med Styrke gjort gældende fra flere Sider, at man endog maa gaa noget videre og antage, at Udstederens og Endosserens Løfte maa, i alt Fald efter Omstændighederne, blive at behandle som et Gældsbrøvs løfte og begrunde Forpligtelse for den paagældende over for senere Erhververe af Anvisningen overensstemmende med de Regler, der gælde ved Cession af Gældsbrøve. Dette er et Resultat, som man maakte — henset paa den ene Side til den Opfattelse, som gør sig gældende mellem Mand og Mand i Henseende til Betydningen af, at nogen sætter sit Navn paa og overgiver en anden en Anvisning, paa den anden Side til det vide Omraade, som vor Ret har givet sine Gældsbrøvsregler — vil have vanskeligt ved ikke at vedkende sig.

Hvad enten der nu maa — eller efter Omstændighederne maa — tillægges Anvisningsudstederens og Endosserens Løfte denne strengere Karakter eller ikke, er det en betydelig Ulempe, at nærmere Lovregler savnes om de nærmere Betingelser for Ansvars Stiftelse, dets Omfang og Varighed — derunder om de Pligter, som skulle paahvile Anvisningshaveren i Henseende til Præsentation, Underretning om Dishonorering osv. Naar der nu gives en Lov om Checks, vil denne Ulempe blive hævet for de Anvisningers Vedkommende, som rammes af denne Lovs Regler. Men skulde disses Anvendelighed være betinget af, at Anvisningen indeholder Benævnelser Check, vilde man vedblivende staa uden Lovregler for saadanne Anvisninger — derunder navnlig ogsaa Sigtanvisninger — som hverken benævne sig Checks eller Veksler. De Regler, som skulde gælde, vilde derhos ikke blot for saa vidt blive mere indviklede, som man saaledes vilde saa tre forskellige Klasser af Sigtanvisninger, — Sigtveksler, Checks og Sigtanvisninger, som hverken ere Veksler eller Checks — hver Klasse i større eller mindre Omfang undergivne særskilte Regler og forskellige i deres Virkninger; men tillige vilde det, som det synes, urimelige Resultat fremkomme, at medens skarpe og bestemte Betingelser for de paagældendes Ansvar (i Henseende til Præsentationspligt, Præsentationsfrist o. s. v.)